

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena
2 Din

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/I. Poštni predal št. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393

Ljubljana, 26. julija 1934

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Štev. 30.
Leto VI

Ob počitnicah

Dober mesec dni je že tega, kar se je končalo šolsko leto. Izpričevala so razdeljena in mladi ljudje so se razšli na počitnice. Danes jih srečujemo v vodi, pri nogometu, morda tudi v kavarnah in kdo ve kje še. Toda ti ljudje, ki danes v miru uživajo svoje počitnice, so često polnili časopisne stolpce. Več kakor katerokoli leto poprej se je o njih govorilo in pisalo v preteklem šolskem letu, ne samo v Jugoslaviji nego tudi po ostali Evropi. In kadarkoli se je o njih govorilo, vselej je bilo tarjanje nad mladino, ki ni znala ustreči svojim roditeljem ne učiteljem.

Mladina je bila že od nekdaj čuvstvena, tenkočutna in občutljiva, danes je pa še bolj. Če prebrirate časnike, lahko vidite, koliko solarjev in srednješolcev je zbežalo od doma, da, nekateri so hoteli celo v smrt zaradi slabih šolskih uspehov. Ustanovilo se je celo posebno društvo »Sola in dom«, ki hoče priti temu vprašanju do dna. Ali ga bo uredilo, je drugo vprašanje, zakaj problem je silno težaven in kočljiv.

Eno je treba ugotoviti: mladina ne razume roditeljev, roditelji ne razumejo mladine, in enako je s profesorji. Če pomislimo, da imajo starši dovolj dela s samim seboj, da se morajo boriti za svoj obstoj in obstoj svojih otrok, da imajo polno glavo skrbi za preživljanje svoje družine, potem bomo razumeli, da v onem pičlo odmerjenem svobodnem času, ki jim ostane na razpolago, pač ne morejo proučiti občutljive otroške duše in je spraviti v sklad s svojimi nazori in pojmovanjem življenja, ljudi, zabave in bodočnosti. V šolah so pa razredi preveliki in prenapolnjeni, da bi se profesorji mogli posvetiti posameznikom.

Predstavljajte si takšnega mladega človeka iz srednješolskih klopi. Doma se trudita oče in mati zase in zanj, plačujeta šolnino, ko se vrne iz šole, jima je pa prvo vprašanje, ali je bil vprašan in kako je odgovoril.

»Glej, da se boš učil!« pravi oče. »Dovolj težko plačujem zate, dovolj zate garam, zato glej, da mi ne padeš.«

Toda komaj se oče obrne, komaj stopi mati v kuhinjo, je nadebudni sin že na ulici. Tam ni nikogar, ki bi ga spominjal na šolo. Tam so samo tovariši, s katerimi se hoče zabavati do večera, vesel, da lahko pozabi šolo in grožnje strogega očeta.

In tako gre od dne do dne vse do konca šolskega leta. Takrat se pa začne vse majati: šolski redi, razmere doma, sinovo razpoloženje. In če ni izhoda iz kočljivega položaja, če ni nade, da bo sin zdelal — kaj potem? V takšnem duševnem razpoloženju vam zbeže solarji od doma, poskušajo samomor itd. To je po njihovi sodbi edini izhod, edina možna rešitev problema. Pri tem pa ti mladi ljudje ne pomislijo, koliko gorja napravijo svojim staršem, ki vzlic strogosti in velikim skrbem za življenje vendarle ljubijo svoje otroke. Tako je šlo letos v smrt mnogo mladih ljudi — največ zato, ker manjka duševnih stikov med njimi, roditelji in učitelji, ker se to troje med seboj dovolj ne pozna, ne razume.

Prav tako kočljivo in zapleteno je vprašanje vzgoje. Starši odgajajo svoje otroke ne individualno temveč po splošni šabloni, po istem kopitu, kakor so njih vzgajali pred dvajsetimi ali tridesetimi leti. Toda razmere so se od takrat silno izpremenile. Takšna vzgoja je vse prej kakor dobra.

Pred kratkim je v Zagrebu skočila neka petnajstletna šolarica iz tretjega nadstropja na ulico, ker ji mati ni dovolila, da bi se sprehajala z nekim gospodičem. V Sarajevu se je neki gimnazijec vrgel iz drugega nadstropja na cesto, ker mu deklica, ki je bil vanjo zaljubljen, ni odgovorila na neko vpra-

O dveh groficah govori ves Dunaj

Grofica Wurmbrandova: življenja žejna lepota, ki je vzela svojega moža, kakor tedi Američan Ryan, samo zaradi njegovih milijonov. — Grofica Orssicheva: psihološka uganka. Svojega ljubimca je spravila denarno na kant, poročiti se pa z njim ni hotela

Zadnje dni na Dunaju skoraj ne govorijo drugega kakor o dveh ženskah. Njuna usoda gre ljudem do živega, ne samo znanec in prijateljem in tistim, ki hočejo biti zmeraj »najbolje informirani« — tudi tisti se zanju zanimajo, ki ju poznajo samo iz časopisnih poročil in slik. In ljudje — takšni smo pač! — so veseli, da v pogovoru o teh dveh ženskah, o njunem življenju, ljubezni in nesreči pozabijo večno krizo in skrbi, veseli, da jim ni treba misliti na politiko.

Lepo grofico Wurmbrandovo lahko vsak dan vidite na ulici v notranjem mestu: mlada dunajska aristokratka, ki je pred meseci razvezala ljudem jezike, ko se je poročila z enim izmed najbogatejših ameriških dolarskih knezov, zdaj je pa v drugo vsem na jeziku: to pot s svojo ločitvijo, prirodnim razpletom domala vseh zakonskih zvez po okusu ameriške romantike.

Nekaj čudnega so ti zakoni z bogatimi Američani. Ali mar ne morejo najti zakonskih družic med hčerami svojih vrstnikov? Skoraj vsi ti lastniki in dediči astronomskih premoženj si hodijo iskat ljubezni in sreče v eksotične kraje — ali ni mar Evropa s svojimi aristokratskimi rodbinami za Američane eksotična dežela?

Tako se je šel tudi mladi Ryan, dedič esmih milijonov dolarjev, ženit k lepi grofici Wurmbrandovi na Dunaj.

Ali mar ni vedel, da je bila mlada grofica na Dunaju že zaročena in da se je okoli nje smukal ves mladi in elegantni svet? Ali je mar mislil, da razen njega ni bilo nikogar na Dunaju, ki bi občudoval razvajeno lepoto? Ali se je pa neizkušeni milijonar zanašal, da bo zlata kletka, v katero je mislil ujeti življenja željno grofico, zakrila svetu leskečo se perje te redke ptičke — in da mlada žena ne bo smela pogledati skozi rešetko svoje kletke v zunanji svet?

Naj že bo kakor hoče, gotovo je le to, da je postal mladi Ryan izprva ljubosumen, potem je pa vzrojl: mlada grofica je vzela samo njegovo bogastvo, se je pritoževal in vložil tožbo za ločitev zakona. Najel je več najspretnjših dunajskih detektivov in jim naložil, da mu »dobavijo« razlog za razporoko — v Ameriki takšna reč nikomur ne dela preglavje, pravijo.

Zdaj je prišla tudi mlada milijonarjeva žena na Dunaj. Pravi, da je odločena, boriti se za svojo čast, češ da se svojemu možu nikoli, niti v sanjah ni izneverila; ko se je z njim poročila, ni vzela njegovega denarja, temveč njega samega, izjavlja mlada grofica.

šanje, ki ji ga je vrgel na lističu papirja z balkona. Najbrže sploh ni vedela, kaj bi rad, on si je pa to razlagal, kakor da noče z njim govoriti. In tako bi lahko našli še mnogo, mnogo primerov o mladini, ki beži v smrt. In če malo premislite, boste videli, da je temu največ kriva zgrešena vzgoja.

Ni dolgo tega, kar je ljubljanska policija našla v nekem ljubljanskem hotelu dovetnajstletnega češkega abiturienta v družbi petnajstletne prijateljice. Fant je napravil maturo in se je hotel oženiti. Ker mu pa roditelja nista dovolila, je kratkoma pobral potni list in odšel s svojo prijateljico v Jugoslavijo na lepše...

Kaj je resnica, seveda nihče prav ne ve. Kar se zakonske zvestobe tiče, menda ne bo tako hudo, kakor trdi užaljeni mož... a najbrže tudi ne tako nedolžno, kakor hoče dokazati lepa grofica. A naj bo že tako ali tako, Dunaj ima svojo atrakcijo in kadar zagledajo ljudje na ulici mlado lepoto z njenim velikim hrtom, se vselej zgrnejo za njo gruča in od ust do ust gre šušljanje: osem milijonov dolarjev...

Še neka druga ženska, prav tako dunajska aristokratka kakor Mrs. Wurmbrand-Ryanova, daje ljudem snov za šušljanje in obiranje, čeprav je le-ta dvakrat toliko stara kakor ona. Ta ženska je grofica Orssicheva. Njena afera še do danes psihološko ni do kraja razčiščena, čeprav je policijska preiskava že zaključena. Dosti smo že slišali in brali o moških, ki so ženskam obljubili sveti zakonski stan in pod to pretvezo svojim »bodočim« izmamili denar. Toda žensk, ki bi moškim obljubile zakon, da od njih izmolzejo premoženje — ne, takšnih žensk je pa malo.

Takšna ženska je grofica Orssicheva.

Grofici Orssichevi očita obtožnica, da je možu, ki jo je ljubil, v teku let izmamila celo premoženje — možu, ki jo je blazno ljubil in se je tudi hotel z njo poročiti, če ne iz drugega razloga, že zato, da pride spet do denarja, ki ga je »naložil« vanjo.

Toda grofica Orssicheva je ljubila samo denar moža, ki jo je ljubil. In vse kaže, da ji je zapor na sodišču ljubši od ječe, kakršna se ji je očitvidno zdel zakon z možem, ki ga je spravila na beraško palico.

Izbera med ječo in zakonom ji je utegnila biti težka, saj je morala skrbeti za dva sinova, mlada moža, ki sta se gibala v najboljših dunajskih krogih in sta bila denarno popolnoma navezana nanjo. Ta dva sinova sta bila zaročena eden z angleško, drugi z ameriško milijonarko; tako bi svoji materi lahko povrnila, kar je zanj storila. Zirirala sta, da se tako izrazimo, menico na mater, kot rok zapadlosti sta pa postavila dan njene poroke. Ko se je pa ta dan le preveč zavladeval, je morala mati sama misliti na kritje menice. Njen dolg bi bil poravnana, da je namestu z denarjem plačala s svojim telesom, da se je sama poročila, namestu da je čakala na poroki svojih dveh sinov.

Toda zdaj je prepozno: grofica sedi v zaporu, njena dva sinova pa čakata, kdaj se bosta njuni zaročenki premislili...

Mladina je res da zmeraj bila občutljivejša in duševno drugače ubrana kakor odrasli. Toda kronika današnjih dni nam dokazuje, da se sodobna mladina še mnogo bolj razlikuje od starejših kakor kdajkoli prej. Še mnogo bolj toži, da je nihče ne razume. Ali je takšno mladino moči odgajati po starih vzgojnih šablonah? Ali veljajo zanje ista vzgojeslovna načela kakor pred dvajsetimi ali tridesetimi leti? Srednješolska mladina nam je o teh problemih doslej le malo povedala. Ali ne bi bilo zanimivo in koristno, če bi se spomnil kateri srednješolec ali abiturient in o tem kaj napisal?

Haka

Grofici zrtve

Skoraj 2 milijona je zdajal ženski, ki jo je ljubil... zato da mu je obubožanemu cinično zabrusila v obraz: »Če ste gentleman, si boste sami vzeli življenje!«

Pred petindvajsetimi leti se je Anglež Herman de Neef seznanil z grofico Eleto Orssichevo. Takrat še zelo mladi mož so je na prvi pogled zaljubil v inteligentno dekle. Toda še preden je utegnil priti tako daleč, da bi mislil na poroko z njo, je moral nazaj na Angleško in je šelo pred tremi leti v drugo srečal svojo prvo ljubezen.

Stara strast je vnovič vzplamenela v njem; prosil je grofico, naj postane njegova žena. Obvezal se je, da bo ljubljeni ženi posojal denar, saj je bila tako rekoč brez sredstev.

Etel Orssicheva mu je takrat natvezla pravljico o nekem bogatem stricu, ki mu bo vsa posojila pošteno vrnil, ter je tako izmamila od njega čedalje večje denarje, ki so visoko presežali njegova sredstva. Herman de Neef je bil po rojstvu Anglež, malo pred vojno se je pa naselil v Avstriji in se tudi vojne udeležil v avstrijski armadi. Po končani vojni je postal spet angleški državljan, vendar je živel največ v Gradeu, kjer je imel lepo stanovanje v lastni hiši.

Že pred več meseci je prišel do spoznanja, da ga je grofica Orssicheva s pripovedko o bogatem stricu nalagala. Tedaj ga je skušala potolažiti s tem, da sta njena dva sinova zaročena z bogatima deklotoma, tako da mu bo kmalu lahko ves denar spet povrnila.

de Neef je bil navezan na Etele Orssichevo kakor suženj. Peljala se je z njim v London, tam ga je pa zapustila in se sama vrnila na Dunaj. de Neef je zastavil svojo uro, zlatnino in srebrnino, samo da je mogel za njo. Zadolžil je svojo hišo v Gradeu, da je lahko njej dajal denar, zadnje čase je pa prišel čisto na konec: živet je od prodaje svoje oprave.

Prosil je ljubljeno ženo in jo zaklinjal, naj vendar ne bo tako neusmiljena z njim. Prosil jo je, da bi mu vsaj nekaj denarja vrnila, ker bo drugače od lakote umrl. Takrat se je pa — sam je pozneje povedal — Etele Orssicheva

brezsrčno zasmejala in mu odgovorila: »Kot gentleman bi si vendar morali vzeti življenje!«

Duševno popolnoma strl je tedaj de Neef vložil na policiji ovadbo in grofico Orssichevo so aretirali.

Nekaj dni nato so našli de Neefa umirajočega v njegovem stanovanju. Požrl je veliko dozo veronala. Še nekaj ur prej je imel urednik nekega dunajskega časnika priliko z njim telefonski govoriti. Nesrečni Anglež je bil živčno popolnoma strl.

»Mir...« je ječal de Neef na aparatu, »samo miru potrebujem... o, kdaj bom našel mir...« Niti besedice obtožbe proti Etele Orssichevi, nobene žale besede proti ženski, ki mu je vzela mir.

Nekaj ur po tem razgovoru je Herman de Neef našel vojni mir. — — —

Dolly-Sisters v konkurzu

Slava in beda dveh sester, ki sta bili časih najboljše plačani kabaretski zvezdi

V Parizu, julija
Nedavno je izreklo trinajsto pariško sodišče tako strogo razzodbo, da so se ji budili še tisti, ki se na zakone prav dobro spoznajo. Neko žensko so obsodili zaradi carinskih goljufij na tri dni zapora in 12 milijonov frankov denarne globe.

Poleg vseh razočaranj, ki jih je ta ne- srečnica doživela v poslednjih letih, jo je še težka obsodba popolnoma strla. Sicer se je pritožila zaradi odmere kazni, toda upanja itak ni, da bi ji kazen znižali, ali jo pa celo oprostili. Ko je slišala razzodbo, se je pri priči odpeljala iz Pariza v neko majhno mesto, da se pozdravi in odpočije, da si pozdravi teške rane, ki jih je dobila pri neki avtomobilski nesreči in da se odpočije od naporov in tekanja po Parizu.

Ta ženska je bila pred leti na vsem svetu slavljena umetnica, a v poslednjih letih je bila slavna same še zaradi svojega ogromnega bogastva.

Današnji dan ni niti lepa več, niti ni več mlada. Nekdanji navdušeni občudovalci so jo skoraj že pozabili. Zdaj je njeno gmotno stanje obupno; siromašnejša je nego takrat, ko je prišla kot skromna neznanka v Pariz.

Ženska, ki so jo obsodili zaradi carinskih goljufij, je Genie Dolly, polovica sestreske dvojice Dolly, ki ju je ves svet oboževal in občudoval. Dolly-Sisters sta bili najslavnejši igralki pariških mondenih odrov.

Dve mali plesalki prideta v Pariz

Zgodba o sestrah Dolly se zdi pripovedka. Pred svetovno vojno se je napotil neki propadel budimpeštanski trgovec v Ameriko, da si poišče srečo. S seboj je vzel dve hčerki, ki nista bili niti posebno lepi, niti duhoviti. V New Yorku ju je oče poslal v baletno šolo, da se vsaj nečesa naučita, kajti dobre plesalke si lahko zmerom zaslužijo vsakdanji kruh pri filmu, v gledališčih ali revijah. In njun oče je bil trgovec, spekulat.

Dekleti sta bili zelo nadarjeni in že že leto dni sta na lastno pest odpotovali v Pariz, trdno odločeni, da si osvojita najslavnejše mesto na svetu. Nihče ju ni poznal, nikomur ju nihče ni priporočil, v žepu nista imeli niti beliča — in vendar ju je dve leti kasneje poznala vsa Evropa in Amerika. Postali sta slavni. Zakaj, kako? Nihče ne ve odgovora na to. Vse slavne umetnice so postale slavne kar čez noč. Ali je bila reklama uspešna, ali konjunktura ugodna, kdo ve?

Sestri Dolly sta imeli prav gotovo največ uspeha s plesom v dvoje. To je bilo nekaj novega, senzacija je bila, s sodobno besedo: slager.

Genie in Rozi Dolly sta potovali iz velemesta v velemesto in povsod sta osvajali, povsod blesteli. Njuna pot je bila zmagoslavje! Prijemali sta ogromne plače in nagrade. Bogastvo se jima je kar kupičilo. Kupovali sta palače, posestva in avtomobile, igrali sta hazard v Monte-Carlu in se sa spremembo sročili zdaj s tem milijonarjem, zdaj s onim dolarskim princem.

Rozi se je kasneje tudi res poročila z nekim ameriškim bogatinom. Seveda je ugled Dolly-Sisters s tem samo še zrasel, kajti ljudje so že taki, da tehtajo druge po mošnji.

Slava blesti

Sčasoma je pa tudi njuna slava zbledela. Nove zvezde so se pojavljale. Črnci in rdečkoteci so dobili veljavo, skratka prevladala je eksotičnost. Lepega žne se ni nihče več potegoval za to, da ju angažira za svoj oder. Spoznali sta, da je to začetek njunega konca. Toda ostali sta ponosni. Ponudbe drugega reda sta zavračali in bog ne da, da bi jima kdo svetoval naj pojedeta na turnejo po Franciji. Slavljani in slavni sta se umaknili z odra. Sicer sta pa imeli dovolj denarja za brezskrbno in razkošno življenje.

Rozi je živela odsihdob kot žena bogatega Američana, Genie je pa imela spet svoje muhe. Lepega dne je povabila pariške časnikarje in jim dejala:

>Zlobni jeziki so me opravljali in mi očitali, da sem si nekoč slu-

žila vsakdanji kruh kot šivilja v Budimpešti. Naj jim bo! Pokazala jim bom, da znam krojiti tudi obleke in da imam izbran okus. Odprla bom modni salon, kakršnega doslej ni videl niti Pariz, niti ostala Evropa.<

Takoj drugi dan je najela dve nadstropji neke najrazkošnejše hiše v najlepši ulici. Poklicala je cel kup umetnikov, dekoraterjev in tapetnikov in jim naročila, kako ji naj opremijo sobane.

Salon »Dolly«

Pred nekaj leti je bila otvoritev njene salona »Dolly« dogodek za ves odlični Pariz. Modna revija o priliki otvoritve je bila tako razkošna in umetniško tako dovršena, da so obmolknili tudi najbolj zlobnejši zavistniki. Seveda so stali modeli a la »Dolly« ogromno denarja, toda dame, ki so hotele v Parizu kaj veljati, so morale oblačiti toalete iz Genieinega salona.

Toda prav v tistem času je Amerika skrahirala.

Znano je itak, da so elegantni pariški saloni živeli zvečine od muhavosti bogatih Američank, ki so kupovale svoje toalete edinole v Parizu.

Splošna gospodarska kriza je ubila zlasti vse luksusne salone. Tudi salon »Dolly« je pričel pešati. V ureditve salona je Genie Dolly zabila težke tri milijone frankov, a vrgli ji niso niti beliča dobička. Ko se je gospodarsko in gmotno stanje kupujučega občinstva zrahljalo do kraja, je Genie krila vsak mesec iz svojega žepa okoli 200.000 frankov primanjkljaja. Ker je pričela še zdravstveno hirati, je morala h koncu zapreti svoje razkošne sobane in razprodati vso zalogo.

Modele, ki jih je v svojih računih namenila bogatim Američankam, je morala prodajati pariškim kuharicam in služkinjam po 20 do 100 frankov.

Upniki kupijo svojemu dolžniku trgovino...

Tragikomedija ameriške sorte — »Plačaj dolgeve, potem se lahko utopiš!« — Roshn je ukanil svoje upnike in postal filmski zvezdnik

V New Yorku, v juliju

Pred nekaj dnevi se je vsa Amerika do solz nasmejala tragikomični zgodbi o lahkoživem dolžniku in njegovih upnikih. Zadeva je v podrobnostih tako zanimiva in pestra, da bi jo kazalo pri priči stilmati.

Bližu Pittsburga je živel v zelo starem in velikem dvorcu mladi Roshn s svojim starim očetom. Starec je bil pravi čudak in ni skoraj nikoli šel med ljudi; mladi je bil pa podjeten in zastaven fant, ki se je vse noči potikal po pitteburških barih in zabaviščih. Delal seveda ni nič, pač pa so zanj delali krojači — zmerom nove obleke po najnovejših krojih.

Denar si je jemal na posodo pri odevnih. Vsi so mu prav radi posojali, kajti upali so, da bodo lepega dne, ko bo stari Roshn umrl, dobili nazaj denar z mastnimi obrestmi vred. Mladi fant je živel torej kakor tička na veji, brezskrbno in v izobilju.

Lepega dne je umrl oče Roshn. Pokazalo se je, da ni zapustil sinu ničesar, ker ni ničesar imel. Stari dvorec ni bil njegova last, temveč sta oče in sin v njem samo stanovala. Pravi lastnik je bil neki mornariški častnik, ki je živel kot puščavnik na nekem otoku. Pod kakšnimi pogoji in iz kakšnega vzroka je v njegovi odsotnosti stanoval v dvorcu Roshn, nihče ne ve in najbrž nihče nikoli ne bo zvedel.

Roshnovi upniki so ostali na cedilu. Mladenič ni imel niti beliča. Upniki so ga preganjali dan in noč. Prišel je iz obupa pijančevati, toda kmalu se mu ni zdelo niti več vredno piti.

Vso opremo je prodala za nekaj deset-tisočev. Komaj leto dni po svečani otvoritvi najrazkošnejšega modnega salona na svetu, so wiseli v oknih elegantnih soban napis: »Oddam v najem.«

Nesreča za nesrečo

Nesreča nikoli ne počiva. Druga sledi drugi. Genie Dolly, ki je s to zavozeno spekulacijo izgubila ves svoj denar, je pisala sestri Rozi, naj ji pomaga iz zadrege. Toda Rozi je bila medtem v Monte-Carlu zaigrala že vse moževno premoženje. Genie je v skrajni stiski hotela nazaj h gledališču. Prijatelji so ji celo zelo nujno svetovali. Slikali so ji za zglod Mistingetko in Cecilo Sorelovo. Prepričevali so jo, da še ni prestara in da jo še čakajo uspehi. Toda končno se je vendar premislila. Dejala je:

>V iluziji hočem živeti, da bi lahko postala spet slavna kot nekaj, samo če bi hotela. Toda poskusiti nočem. Mogoče bi mi bilo potlej žal, da sem se ogoljufala za iluzijo.<

Kmalu nato je Genie resno zbolela. Komaj je pa za silo ozdravela, se je z avtomobilom ponesrečila in je morala spet za nekaj mesecev v posteljo.

Poslednji udarec so ji dale oblasti. Obdolžile so jo, da ji je neka prijateljica iztihatopila prekrasen prstan čez francosko mejo, ne da bi plačala zanj predpisano carino. Zdaj, ko je revna ko cerkvena miš, so jo obsodili na 12 milijonov globe. Lansko leto je bila v takih škripcih, da je prodala ves svoj nakit. Iztržila je zanj 6 milijonov frankov; samo za iztihatopljeni prstan je dobila poldrugi milijon. S tem denarjem je plačala svoje ogromne dolgeve, toda ostal ji ni niti belič, ostal ji je le še dolg kakih 7 milijonov frankov.

Po tem svojem poslednjem polomu se je nekoč slavljena žena zatekla vsa strta v majhno francosko mesto, ne da bi imela le trohico upanja, da se povrnejo zlati časi...

nja, toda že kmalu so ugotovili, da je za boksača preslab. Poskusil se je v letu z aeroplanom, a tudi za to je bil preslaboten in premalo odporen. Spet je bil brez zaslužka in brez posla.

Takrat, ko ni šlo ne to ne ono, so si skočili možje v lase. Upnika nista hotela tvegati niti dolarja več za »izobrazbo« svojega ljubljenega dolžnika. Le-ta se jima je pa postavil po robu. Zagrozil jima je, da ju bo na osnovi pogodbe tožil in zahteval odškodnino zaradi kršitve pogodbe.

Upnika sta se prestrašila in se z Roshnom pogodila, da mu odpišeta ves dolg, če ju ne bo tožil za odškodnino in če razveljavi pogodbo.

Mladi Roshn je bil na mah rešen svojih nadležnih upnikov in se je poln upanja in zaupanja odpeljal na vrat na nos v Hollywood.

V Ameriki je že tako, da imajo srečo le predrežeži. V resnici se je Roshnu posrečilo, da je dobil angažman za tri leta kot filmski zvezdnik. Na leto bo zaslužil 50.000 dolarjev. Če sta njegova upnika to že izvedela, si bosta prav gotovo pulila lase.

H koncu bo še mladi Roshn tako nesramen, da bo predlagal filmskemu podjetniku, naj stilma njegovo »zadevo« z njim osebno v glavni vlogi.

Gorovje pod morsko gladino

V Londonu, julija.

Polkovnik R. B. S. Sewel, vodja oceanografske odprave, ki jo finansira Sir John Murray, se je vrnil z raziskovalnega potovanja po Arabskem morju in Perzijskem zalivu. Ko je prišel na Angleško, je izjavil časnikarjem: Odkriti smo doslej popolnoma neznanu podmorsko gorovje, ki sega od polotoka Cocotra do rta Guardafui. Grebeni gorovja so nekako 2700 do 2900 vozlov pod morsko gladino, kar pomeni, da so nekateri vrhovi visoki do 3000 metrov. Zemljepisci doslej niti pojma niso imeli, da so pod vodo tako veliki kanski vrhovi. V Omanovem zalivu smo steknili drugo mogočno gorovje, dočim seka tretje Adenski zaliv v severno-vzhodni smeri.

Kar se tiče biološkega opazovanja, je odprava dognala, da v Arabskem morju južnovzhodno od obale v neki globini sploh ni nobenega organskega življenja, toda v globini od 150 do 1500 vozlov je spet v vodi vse živo. Ta pojav si odprava razlaga tako, da morajo biti v omenjeni globini podmorski petrolejski vrelci, ki v svojih tokovnih plasteh uničujejo vse organsko življenje.

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Den Haag; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksemburg: št. 5967, Luxembourg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Pecilo za en dan

V New Yorku, v juliju.

Ženski modni diktatorji uvajajo novo žensko perilo — iz papirja. »Blago« izdelujejo iz celofana in papirne gmote. Nabavni troški so prav malenkostni. Ta papir je neprozoren, se ne lomi in ne mečka, v roki se pa čuti kot papir. Seveda je tako perilo mišljeno le za en dan, kajti prava dama mora vendar obleči vsak dan najmanj enkrat sveže perilo. Kako se bo to obneslo v vročini, seveda brihtni Američani ne povedo. Vemo pa, da je papir prav topel; ali bo kos potu — sam Bog ve, in ali je to res — vrag ve. V Ameriki imajo preveč rac, da bi jim vse verjeli.

Skraja se je Roshn začel učiti boksa-

Yvonnel!
»Ne, Pierre, danes vam še ne morem obljubiti. Dajte mi še nekaj časa.«

»Pomislite vendar, Yvonne, da se moje gostovanje bliža koncu. Sam Bog ve, kdaj pridem spet v Pariz. Spomnil bi vas, kako poje Manon: Izkoristite vesele mlade dni. Tudi vi ste preljubki kakor Manon. Samo na žalost vam manjka njene božanske, krilate lahkomišelnosti.«

Yvonne se zasmije.

»Po Manoni se ne bi ravno hotela zgledovati — rajši že... ne, danes popoldne na noben način ne pridem k vam... jutri tudi ne... V soboto bom s Charlesom v operi, ki se nekako v istem času konča kakor predstava v Francoski komediji. Potem bi lahko šli z nama večerjat. Tako prijazna bova celo, da vas prideva z avtom pred gledališče iskat. Svojo Cyranojsko grdosť si boste seveda morali poprej izmiti z obraza.«

Pierre prime Yvonne za roko in jo pritisne na ustnice.

»Zmeraj ste tako mikavni, zmeraj tako poželenja vredni, da bi človek zblaznel. In vendar vam ne pridem niti za korak bliže. Pri tem pa dobro vem, da vaša dozdevna hladnost ni pristna, temveč samo igrana. Yvonne, nisem ženskar. Dobro veste, da na cele šope pisem, ki mi jih pošilja za gledališče navdušeni ženski svet med štirinajstim in šestdesetim, niti ne odgovarjam. Toda po vas koprni, neizmerno, strastno koprni. Ko bi le enkrat edinkrat hoteli k meni... potem bi vaš led že izpremeuil v ognjen žar...«

»Moj Bog, kako pesniško! Da nemara tudi vi pesnikujete kakor jaz?«

»Kako morete delati pesmi, če pa niste ničesar doživeli! Jaz, Yvonne, si dajem pesmi poklanjati od življenja. Verze rabim le tedaj, kadar jih moram deklamirati pred občinstvom. Tedaj deluje moj razum, moja rutina. Kadar sedim z vami kakor zdajle, pa začne kipeči moja kri in srce kriči: Yvonne!«

Mlada žena se ne more ubraniti neke zadrege, ko sliši te vroče besede slavnega igralca. Njegovo vidno vznemirjenje preide tudi nanjo — a ne tako hudo, da se ne bi več imela v oblasti. Pierre ji je všeč, sama sebi mora priznati, da utegne njegovo snubljenje imeti nade na uspeh. Iznevera Charlesu? Ah, čemu tako sirove in grde besede! Svojega moža ne bo zato nič manj rada imela, tudi če privoščil Pierru malo ljubezni. Toda zaveda se, da se je nevarno igrati z ognjem. Doslej je vedno le sanjala in se ni spuščala v takšne reči. Nu, bomo videli — saj ni da bi se morala že danes odločiti.

Z graciozno spretnostjo spravi Yvonne pogovor na manj osebne stvari, natoči Pierru nov kozarček likerja, mu napije na prihodnjo premiero in ga naposled odslovi kakor zmeraj zadnje čase — z upanjem, a brez gotovosti.

Ko je elegantni in lepi mož odšel, začne Yvonne premišljati, kaj ji prav za prav na njem ni všeč. Pameten je, izobražen, zabaven, takten, toda — zdaj se je nenadoma spomnila, česa mu manjka. Pozoren ni. Še nikoli ji ni prinesel cvetk ne sladkorčkov. Ali se to zdi razvajenemu ljubljencu žensk odveč? Yvonne si nikakor ne želi dragocenih daril. Toda takimle nedolžnim malenkostim se nobena ženska ne mara odpove-

PRIJATELJ LUCIEN

Napisal André Mollignard

dati. Če bi bil Pierre stiskač, nu, potem —

Tisti trenutek vstopi sobarica in položi prednjo prekrasen šopek španskega bezga.

»Milostljiva, tole je pravkar prinesla neka deklica. Zraven je pismo.«

Yvonne na tihem zavriska. Od Pierra! Krivico mu je delala. Hlastno pretрга ovitek. In z neizmerno osuplostjo prebere tele vrstice:

»Spoštovana gospa! Včeraj sem po naključju dobil v kavarni v roke obzornik »Le Monde de la Parisienne«. Ker so me dnevnik s svojimi političnimi članki že dodobra utrudili, sem hotel nekoliko brati kratkočasno leposlovje. Prelistal sem zvezek in prečital več kratkih zgodbic. Nič posebnega, sem presodil in že hotel obzornik odložiti, ko odkrijem vašo pesem »Španski bezeg«. Tako nežne, sanjavo sladke stvarce že dolgo nisem srečal. Čeprav nisem več srednješolec, sem si ohranil mladostno navdušenje in znam razlikovati med pristnim in izumetničnim občutjem. Vzlic izbranemu jeziku znate najti besede, ki sežejo do srca. In ker ste mi napravili s svojo pesmico toliko veselja, si vam dovolim poslati španskega bezga. To nežno pomladno cvetje naj zdaj sredi zime sporoči svoji pesnici mojo iskreno zahvalo. — Ni mi bilo težko dognati vaš naslov v uredništvu. Toda ne bojte se, da bi se vam skušal na nedovoljen način približati. Prosil bi vas le dovoljenja, da bi smel sanjati o gospe Yvonn, ki mora biti prav tako lepa in nežna ko njena pesem. V brezmejni vdanosti Lucien.«

Nikakega rodbinskega imena, samo kratko Lucien. Brezimni oboževalec ni pustil niti poštnoležečega naslova, nego je izrečno poudaril, da hoče častiti pesnico Yvonne le od daleč. Čuden človek mora biti, idealist, kakršnih je le še malo na svetu.

Yvonne je začutila, kako jo je obšla živa simpatija do neznanega darovalca. Beli bezeg jo je iskreno razveselil. Čudovito dehti. Yvonne že začenja primerjave. Pierre zna res lepo govoriti, toda niti na um mu ne pride, da bi jo kakorkoli razvajal. Samo terjal bi. A ta tujec, ki o njem ne ve drugega kakor ime Lucien... On ničesar ne terja — srečen je že, če sme podarjati. Le kakšen je neki? Mlad? Star? Lep? Grd? — A to je pač vseeno. Saj ljubi le njeno dušo. Čemu bi si ubijala glavo zastran njegove zunanosti!

Vzlic temu je Yvonne čudno vznemirjena. Ko pride Charles zvečer domov, mu jame pripovedovati o neznanem občudovalcu njene pesniške umetnosti, a pisma mu ne pokaže. Charles ima lepo lastnost, da ni radoveden. V nekaterih ozirih je celo idealen zakonski mož. Yvonne ne uklepa v suženjske verige zakonstva in očitno pojma ljubosumnosti sploh ne pozna. Pri tem se pa kot zelo zaposlen ravnatelj velikega industrijskega podjetja vobče ne utegne spuščati v kakšne pustolovščine. Nekam trezen in suh je, dobri Charles, ugotovi Yvonne sama pri sebi. In z rahlim očitkom reče: »Ti nisi še nikdar pokazal za moje pesmi tolikšnega razumevanja.« Charles se prizanesljivo nasmehne, nič ne reče in vzame časnik v roke.

Pri prihodnjem srečanju s Pierrrom v soboto zvečer, kakor sta se dogovorila, je Yvonne še kritičnejša kakor dotlej. Nocoj manjka celo onih drobnih znakov zaupljivega medsebojnega skladja, ki si jih žena časih

dovolji v mozevi navzočnosti nasproti svojemu »častilcu«. Lepa, elegantna dama iz odlične družbe sedi s svojim možem in znancem v baru, se zabava in pleše le zato izključno samo z igralcem, ker je Charles strasten neplesalec.

»Le kaj imate zoper mene, Yvonne?« vpraša Pierre, ko drsita v tangu čez parket.

»Nič, prijatelj,« odvrne ravnodušno Yvonne.

»Pač, saj čutim. Ogibate se me. Nekdo drugi ima zdaj več upanja kakor jaz.«

»Nezmisel!«

Yvonne se smeje, toda čuti, da ima Pierre prav. Le besedo »upanje« je slabo izbral. Lucien ga ne terja. Toda premislila se bo, preden bo Pierru kakšno zinila o njegovem platonškem tekmeču. On ne veruje v nesebično ljubezen, ker je sam ni zmožen.

Yvonne pokliče drugi dan svojo znanko iz uredništva in jo vpraša, ali bo njena pesem »Otroške želje«, ki jo je že pred nekaj časa poslala, kmalu izšla v obzorniku »Le Monde

»Ideal«

Kongresni trg 3

kemično čiščenje,
barvanje in svetločkanje

de la Parisienne«. Urednica ji pove, da je pesmica že postavljena in da bo natisnjena v eni izmed prihodnjih števil.

Še nikoli ni Yvonne s tolikšno napetostjo pričakovala časopisa kakor to pot. Ravno sedela s Charlesom pri zajtrku, ko pozvoni pismonoša in izroči sobarici novo številko »Le Monde de la Parisienne«. Koj nato Yvonne že lista v njej in jo pomoli vsa vesela Charlesu.

»Kako ti je pesmica všeč?«

Charles prebere. »Zelo ljubka je,« pohvali.

Yvonne užaljeno zategne ustnice. Samo zelo ljubka? Lucien bi našel druge besede. O, da bi kmalu kaj dobila od njega!

Yvonnine nade se izpolnijo. Drugi dan dobi velikansko bonboniero, polno najbolj izbranih sladkorčkov. »Da je Lucien celo ugani, kateri bonboni so mi najljubši — tega skoraj ne morem verjeti,« premišlja mlada žena vsa srečna med čitanjem priloženega pisemca.

»Ljubi mladi pesnici, ki tako dobro pozna otroške želje (najbrže, ker je tudi sama šele dobro odložila otroška krilca) — moje najiskrenejše pozdrave. Otroci najrajši sanjajo o sladkarjih. Gospa Yvonne, saj se ne boste srdili name, da bi hotel kakor ljubkemu otroku tudi vam nekoliko osladiti življenje. Ne morete si misliti, kaj ste zame, odkar smem čitati vaše pesmi. Mojo dušo vleče kakor z magnetom k vaši. In ta zveza je tako plemenita, lepa in čista kakor nič drugega na svetu. Spomnite se časih tihga oboževalca, ki vam zdaj v mislih ponižno poljublja roke. Lucien.«

Yvonne je ganjena od nežne Lucienove pozornosti. Zdaj ima le še eno željo: spoznati ga. Še večkrat dobi pisma od njega in ljubka majh-

na darilca — vselej kadar izide nova pesmica v časopisu. Pri neki priložnosti dobi parfum, spet čisto slučajno najljubšo ji znamko, drugič srčan kipec za stekleno omaro. Lucien ji posveča mehko, sladko nežnost, ki jo hkratu osrečuje in žalosti. Ko bi mu le mogla kdaj odpisati, zahvaliti se mu, govoriti z njim.

Yvonne koprni po prijatelju Lucien, kakor ni nikoli koprnela po Pierru. Sploh poslej Pierra zelo zanemarja in hladna je z njim. Zdaj se odpravlja na večmesečno gostovanje v tujini. Ko pride k njej, da bi se poslovil, se Yvonne izgovori z glavobolom in ga ne sprejme. Mogoče se zdaj srdi — mogoče ga ne bo nikdar več, a kaj ji mar! Saj je toliko lep in elegantnih mož, ki se pode vsak dan za drugimi, novimi ljubavnimi doživetji! Toda tistega finega duševnega čuta kakor Lucien nima nihče.

Komaj je igralec zapustil hišo, se Yvonne začne oblačiti, da pojde nakupovat. Baje je v modni trgovini Rougeon razprodaja po posebno nizkih cenah. Tedaj opazi, da nima dovolj denarja pri sebi, da bi mogla obleke, perilo itd. kar v avtu odpeljati s seboj. Najbolje bo pač, če najprej skoči do Charlesa v tovarno po denar. Da bi bil v takšnih stvareh malenkosten, mu doslej pač ni mogla očitati.

Charles je ravno na seji ravnateljstva in ga nihče ne sme motiti. »Toda najkeseje čez četrto ure bo prost,« ji zagotovi njegov dolgoletni tajnik in prosi Yvonne, naj izvoli malo počakati v Charlesovem zasebnem uradu.

Yvonne se spusti za pisalno mizo svojega moža in malomarno preleti po mizi raztreseno poslovno korespondenco. Le majhna in zaprta ebe-novinasta kaseta zbudi njeno pozornost.

»Kakšne skrivnosti neki skriva Charles v njej? Pa vendar ne ljubavnih pisem?« pomisli Yvonne in jame s pravo žensko radovednostjo poskušati, ali se kaseta ne da odpreti. Ne vedoč kdaj pritisnejo njeni prsti na neki gumb. Pokrov odleti in Yvonne zagleda v kaseti račune — račune cvetličarne, slaščičarne, parfumerije, trgovine z galanterijo in še druge — in na vseh je isti datum, ko je dobila pisma in darila od Luciena.

Charles in Lucien sta tedaj ena in ista oseba! Nepojmljivo! Kako imenitno je znal Charles izpremeniti svojo pisavo! In od dobaviteljev ni nikoli mogla izvedeti, kdo je darila naročil. Kako spretno je ravnal Charles! In kako ganljivo! Nikoli mu ne bi bila tega prisodila.

Ko stopi Charles nekaj minut nato v sobo, zagleda svojo ženo vso zardelo na stolu pred kaseto. Toda ne srdi se nanj, da ji je lagal. Solze so ji v očeh in komaj slišno vpraša: »Zakaj si mi igral komedijo, Lucien?«

»Ker si tako romantičen otrok, Yvonne. Saj ti ni dovolj, če tvoje pesmi občudujem. Tudi zato sem moral postati Lucien, da odvrnem tvoje misli od Pierra. Zaradi tega puhlega in duševno praznega človeka te nisem hotel izgubiti.«

Yvonne osramočena pobesi glavo. Potem jo pa vrže nazaj, pogleda Charlesa s sijočimi očmi in reče: »A zdaj si vendar zame prijatelj Lucien, ki je toliko večji, dobrotnejši in nesebičnejši od drugih mož.«

Grof MONTE-CRISTO

Roman

Napisal Aleksander Dumas

48. nadaljevanje

»Saj to je ravno, kar mu zame-
tim. Gospod zbuja videz, kakor
da se je danes prvič v življenju
spodobno oblekel.«

»Kdo sta ta dva gospoda?« se
obrne Danglars h grofu.

»Saj ste slišali, gospoda Ca-
valcantija.«

»Ime samo mi nič ne pove.«

»Ne poznate tega plemiškega
rodu? Cavalcanti so veleznana
knežja rodbina.«

»Bogati?« vpraša bankir.

»Neizmerno.«

»S čim se ukvarjata?«

»Trudita se, da bi pognala svo-
je premoženje, pa jima ne gre.

Zdaj sem se spomnil, povedala
sta mi, ko sta bila predvčeraj-
šnjim pri meni, da imata kreditna
pisma na vašo banko. Največ za-
radi vas sem ju ravno povabil;
dovolite zatorej, da vam ju pred-
stavim.«

»Zdi se mi, da govorita izred-
no čisto francoščino,« meni Dan-
glars.

»Sin se je šolal nekje na jugu,
menda v Marseillu. Videti je ves
navdušen.«

»Za koga?« vpraša baronica.

»Za Francozinje. Na vsak na-
čin bi se rad oženil s Parižanko.«

»Pametno, res!« skomigne Dan-
glars z rameni.

»Baron se mi zdi danes nekam
slabe volje,« se obrne Monte-
Cristo h gospe Danglarsovi. »Ali
ga mislijo mar postaviti za mi-
nistra?«

»Ne, mislim, da še ne. Menda
je na borzi izgubil, pa ne ve, nad
kom bi se za to znesel.«

»Gospod in gospa Villefort!«
najavi Baptistin.

Ceprav se je imel Villefort dru-
gače zelo v oblasti, to pot le ni
mogel prikriti nekega nemira. Ko
mu je grof dal roko, je začutil,
kako se mu treslo.

»Očividno se znajo hliniti sa-
mo ženske,« pomisli sam pri se-
bi Monte-Cristo, opazovaje gos-
po Danglarsovo, ki se je na-
smehnila kraljevskemu prokura-
torju in poljubila njegovo ženo.

Po prvih pozdravih zaloti Mon-
te-Cristo Bertuccio, kako je skri-
vaj smuknil v mali salon zraven
sprejemnice.

»Kaj je, gospod Bertuccio?«

»Svetlost mi še niste povedali,
koliko gostov bomo imeli.«

»Prav imate. Preštejte jih kar
sami.«

Bertuccio pogleda skozi polpri-
prta vrata. Monte-Cristo ga ne
spusti iz oči.

»Sveča nebesa!« zajecija inten-
dant.

»Kaj vam pa je?« se začudi
grof.

»Ta dama!... Ta dama!...«

»Katera?«

»Ona v belem s tolikimi de-
mantil... Plavolaska...«

»Gospa Danglarsova?«

»Ne vem, kako se piše. Vem
samo, da je ona!«

»Katera ona?«

»Dama z vrta! Tista, ki je bila

takrat v drugem stanju... tista,
ki se je sprehajala po vrtu... in
čakala...«

Bertuccio prebledi in zastrmi z
odprtimi usti in naježenimi lasmi
skozi vrata.

»Koga je čakala?«

Nemo izlegne Bertuccio roko
in pokaže s prstom na Villeforta.

»Oh!« zajecija. »Ali ga vidite?«

»Koga? Kraljevskega prokura-
torja Villeforta? Seveda ga vi-
dim.«

»A potem... potem ga nisem
ubil?«

»Zdi se mi, vrli moj Bertuccio,
da se vam začinja blesti...«

»Torej ni mrtev?«

»Ni, kakor vidite. Namestu da
bi ga bili dregnili med šeststo in
sedmo rebro, ste ga zadeli ne-
koliko više ali niže — ali je pa
vse tisto, kar ste mi pripovedo-
vali, zgolj plod vaše domišljije.

Bržčas ste svojo osvečo slabo
prebavili in nato zaspali, pa vam
je legla môra na želodec... Daj-
te, spametujte se in nadaljujte

štetje: gospod in gospa Villefort,
dva; baron Danglars in baronica,
so štirje; gospod Chateau-Re-
naud, gospod Debray, gospod
Morrel, dá sedem; major Barto-
lomeo Cavalcanti...«

»Osem,« reče mehanično in-
tendant.

»Tak počakajte vendar, kam se
vam pa tako mudi? Nekoga ste
prezrli. Ozrite se malo bolj na
levo... tja, da... To je gospod
Andrea Cavalcanti, da, oni mla-
di, črno oblečeni mož, ki je do
zdaj opazoval Murillovo 'Devico'
in se je pravkar obrnil.«

To pot se izvije iz Bertucciovih
ust krik.

»Benedetto!« zajecija. »O, uso-
dal!«

»Pol sedmih je bilo, gospod
Bertuccio,« reče grof strogo.
»Zapovedal sem vam, da mora
biti ob tem času pogrnjeno. Ka-
kor veste, ne ljubim čakanja.«

Monte-Cristo se vrne v salon h
gostom, Bertuccio se pa opoteče
v obednico.

Čez pet minut se odpro visoka
dvokrilna vrata v salon. Na pra-
gu je stal Bertuccio. Z obupnim
samopremagovanjem se obrne k
Monte-Cristu:

»Gospod grof, pogrnjeno je.«

Monte-Cristo ponudi gospe
Villefortovi roko.

»Gospod Villefort,« reče, »pro-
sim vas, bodite kavalir gospe
baronici Danglarsovi.«

Villefort se prikloni in gosti
krenejo v obednico.

VI

Večerja

Ko so stopili v obednico, se je
na obrazih vseh bral isti občutek:
izpraševali so se sami pri sebi,
kakšna skrivnostna volja jih je
zbrala v tej hiši. Toda čeprav so
bili presenečeni, da, nekateri ce-
lo nemirni, si vendar nobeden od

njih ni želel, da ne bi bil grofov
gost.

Vsi brez izjeme, celo oba Ca-
valcantija, so čutili neki nemir, da
so se sešli pri človeku, o katerem
ni nihče prav vedel, od kod je, ne
kakšni so njegovi nameni, z dru-
gimi ljudmi, ki so jih prvič videli
tisti večer.

Gospa Danglarsova se je ne-
hoče zgenila, ko je Villefort na
grofov migljaj pristopil k njej; a
tudi Villefort je začutil, da se mu
je zmedel pogled za zlatimi na-
očniki, ko se je baronica obesila
na njegovo roko.

Grof se je napravil, kakor da ne
bi bil ničesar opazil.

Gospod Villefort je imel za mi-
zo na desnici baronico, na levici
pa Morrela.

Grof je sedel med gospo Ville-
fortovo in Danglarsom. Debraya
je posadil med oba Cavalcantija,
Chateau-Renauda pa med Ville-
fortovo ženo in Morrela.

Večerja je bila razkošna. Mon-
te-Cristo se ni menil za pariški
jedilni red in je sestavil jedilnik
na svoj način. Pripravil je svojim
gostom knežjo pojedino, toda
prirejeno na orientalski način.

Vse mogoče vrste sadja, kar
ga premorejo ostale štiri celine,
so bile zložene v piramide v ki-
tajskih vazah in na japonskih
krožnikih. Na srebrnih pladnjih
so se šopirili najzlahnejši ekso-
tični pliči in orjaške ribe, v ste-
klenicah iz brušenega stekla so
se pa iskrala vina z Grškega, iz
Male Azije in iz Južne Afrike.

Videč presenečene obraze, se
Monte-Cristo zasmije na glas.

»Kaj je čudovito, cenjene dame
in gospodje? To, česar ne raz-
umemo. Kaj je res vredno pože-
lenja? To, česar ne moremo do-
seči. Odkrito vam priznam: vse
svoje življenje stremim po tem,
da vidim stvari, ki jih ne razumem,
da si priskrbim stvari, ki so sko-
raj nedosegljive. To dosežem z
dvema sredstvom, z denarjem in
z voljo. Če me prime muha, da
hočem nekaj doseči, grem na de-
lo z isto vnemo, s katero se vi,
gospod Danglars, lotite gradbe
železniške proge, s katero se vi,
gospod Villefort, vržete na štu-
diranje obtožnice, da obsodite
koga na smrt, s katero vi, gos-
pod Debray, sestavite diplomatski
akt, s katero se vi, gospod
Chateau-Renaud skušate prikupiti
lepi dami, in s katero vi, gospod
Morrel, ukrotite zlahnega žrebca.
Poglejte na primer tile dve ribi:
onale je zagledala luč sveta pet-
deset milj od Petrograda, tale pa
pet ur od Napolija. Ali ni čudo-
vito, ko ju vidite skupaj na isti
mizi?«

»Kakšni ribi sta to?« vpraša
Danglars.

»Gospod Chateau-Renaud je
potoval po Rusiji in vam bo po-
stregel z imenom prve, drugo vam
pa predstavi gospod major Ca-
valcanti, ki je po rodu Italijan.«

»Če se ne motim, je jeseter,«
reče Chateau-Renaud.

»Tale bo pa lampreta, kolikor
se spoznam,« meni Cavalcanti.

»Zadela! Zdaj pa vprašajte,
gospod baron, kje te ribe love.«

»Jesetri se dobe samo v Volgi,«
pojasni Chateau-Renaud.

»Tolikšne lamprete,« reče Ca-

valcanti, »pa premore pri nas sa-
mo Fusarsko jezero.«

»Tako je: prva riba je iz Volge,
druga pa iz Fusarskega jezera.«

»Ni mogoče!« vzkliknejo gostje.

»Vidite, to je tisto, kar me toli-
kanj zabava,« reče Monte-Cristo.

»Kakor Nerona me mikajo samo
nemogoče reči, in vas takisto, ka-
kor vidim. Meso teh dveh rib naj-
brže niti ostrizjega ne lososjega
ne doseza, pa vendar vam ime-
nitno tekne — baš zato, ker se
vam zdi nemogoče dobiti ga na
mizo.«

»A kako ste mogli ribi živi pre-
peljati tako daleč?«

»Nič lažjega. Spravili so ju v
2 soda, obložili prvega s trsjem in
morsko travo, drugega pa z bič-
jem in jezerskimi rastlinami. Nalo-
so ju naložili na tovorna vozova
in pripeljali v Pariz. Jeseter je ži-
vel še dvanajst dni, lampreta pa
osem; obe ribi sta bili popolnoma
bodri, ko sta padli mojemu ku-
harju v roke. Eno je utopil v mle-
ku, drugo pa v vinu.«

»Bogme, čudovit človek ste!«
vzklikne Danglars. »Naj čekajo
modrijani kar hočejo, lepo je pa
le, če je človek bogat.«

»Vse to je res občudovanja
vredno,« pritrdi Chateau-Re-
naud. »Toda še mnogo čudovi-
tejša se mi zdi neverjetna naglica
vaših ljudi. Ali je res, gospod,
grof, da ste kupili to hišo šele
pred šestimi dnevi?«

»Seveda.«

»In v tem kratkem času ste jo
od vrha do tal preuredili, da je ni
več spoznati. Če kaj vem, je bil
prej vhod docela drugačen, dvo-
rišče je bilo tlakovano in zane-
marjeno, danes je pa poraslo z
najzlahnejšo travo in na njej se
košatijo drevesa, stara najmanj
sto let — vsaj na oko.«

»Kaj hočete!« se nasmehne
Monte-Cristo. »Zelenje je moja
slabost.«

»V enem tednu!« vzklikne Mor-
rel. »Saj to je pravi čudež!«

»Dobro ste rekli,« pritegne
Chateau-Renaud. »Način kako se
je prejšnja stara hiša izpremenila
v novo, je res nekaj čudežnega.
Vedeti morate namreč, da je bilo
poslopje od sile mrko in zane-
marjeno; prav dobro se še spom-
nim, ker mi je moja mati naročila,
da si hišo ogledam, ko jo je pred
nekaj leti hotel gospod de Saint-
Meran prodati.«

»Gospod de Saint-Meran!« se
začudi Villefortova žena. »Torej
ste hišo od njega kupili?«

»Zdi se mi, odgovori Monte-
Cristo.

»Zdi se mi,« odgovori Monte-
veste, čigava je bila prej?«

»Bogme da ne; vse te reči
opravi intendant namestu mene.«

»Najmanj deset let je stala
prazna,« pripomni Chateau-Re-
naud, »in s spuščeni oknicami
in s plevelom na dvorišču je zbu-
jala kaj žalosten vtis. Da ni bila
last tasta kraljevskega prokura-
torja, bi prišel človek še v iz-
kušnjo in bi jo imel za eno iz-
med fistih zloglasnih hiš, kjer se
je moral nekoč pripetiti velik zlo-
čin.«

Villefort, ki se dotlej vina sploh
ni doteknil, seže hlasno po ko-
zarcu in ga zvrne na dušek.

Čudna tišina zavlada po teh Chateau - Renaudovih besedah. Prvi jo preseka Monte-Cristo.

»Čudno,« reče počasi, »tudi mene je obšla ista misel, ko sem prvič prestopil prag te hiše. Tako neprijazna se mi je zdela, da je pač nikdar ne bi bil kupil, če ne bi bil že moj intendant sklenil kupčije. Lopov je moral dobiti od notarja lepo provizijo.«

»Tako bo, da,« zajecija Villefort in se skuša nasmehiti. »Toda verjemite mi, da mene ne zadene krivda pri podkupovanju. Gospod Saint-Meran se je sam želel odkrižati te hiše, ki je spadala k dobi njegove vnukinje, zakaj če bi le še tri ali štiri leta ostala prazna, bi sama od sebe razpadla.«

To pot prebledi Morrel.

»Posebno ena soba,« povzame grof, »se mi zdi, kaj vem zakaj, od sile tragična — čeprav se drugače prav nič ne razlikuje od drugih sob, razen morda po tem, da je obložena z rdečim damastom.«

»Tragična?« osupne Debray. »Zakaj?«

»Ali si znate razložiti instinktivne vtise?« odvrne Monte-Cristo. »Ali še niste doživeli, da nekateri kraji kar dihajo otožnost? Zakaj? Ne vemo. Morda ker vstanejo v nas čudni spomini in nas postavijo v davne čase in neznane kraje, ki morda sploh niso v zvezi s krajem, kjer pravkar stojimo. O sebi lahko samo to rečem, da me ta soba venomer spominja Desdemonine sobe. Ravno prav; z večerjo smo pri kraju in bi vam jo pokazal, potem pa stopimo na vrh in popijemo tam skodelico kave.«

Grof se vprašujoče ozre po gostih. Villefortova žena vstane in Monte-Cristo za njo, nato pa še ostali.

Le Villefort in Danglarsova žena obsedita za trenutek kakor prikovana. Njune oči se merijo z mrzlimi, nemimi pogledi.

»Ali ste slišali?« vpraša gospa Danglarsova.

»Pojdiva,« odvrne hlastno Villefort, vstane in ji ponudi roko.

Drugi gostje so že šli naprej, gnani od radovednosti, zakaj računali so, da jim grof ne bo pokazal samo te sobe, temveč tudi druge. Ko je poslednji zapustil obednico, zapre Monte-Cristo vrata za seboj. Usmev, ki je tedaj zaigral na njegovih ustnicah, bi bil goste, če bi ga bili videli, navdal še z dosti večjo grozo kakor ona skrivnosa soba.

Tako prehodi drugo za drugim razkošno opremljene prostore, okrašene z dragocenimi slikami starih mojstrov, in se naposled ustavi v zloglasni sobi.

Na prvi pogled se ni zdela nič posebnega, razen da ni bilo v njej luči in da je ostala neizpremenjena, kakor je bila, med tem ko so vse druge sobe bleščale od prenovljenja. Že zato je kazala mračno in zloveščo sliko.

»Hul!« vzklikne Villefortova žena in se strese. »Tod mora biti človeka res grozal!«

Gospa Danglarsova skuša nekaj zajecijati, toda njene besede se izgube v vzklikih drugih gostov. Vsi so si edini, da leži nad

V 24 URAH

barva, plista in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

**TOVARNA JOS. REICH
L J U B L J A N A**

to sobo res nekaj skrivnostno-groznega.

»Kaj sem rekel?« se oglasi Monte-Cristo. »Le pogledite, kako čudno stoji postelja in kako krvavordeča je barva teh tapet! In podobi nad posteljo — ali se vam ne zdi, kakor da bi od vlažnosti obledele oči hotele reči: Tudi jaz sem videl!«

Villefortu izgine vsa kri z obraza, baronica pa omahne na stol kraj kamina.

»Oh,« se nasmehne gospa Villefortova, »ali vas res ni strah sestri na stol, ki je bil nemara priča zločina?«

Gospa Danglarsova hlastno vstane.

»A to še ni vse,« meni Monte-Cristo.

»Kaj je pa še?« vpraša Debray, ki mu ni ušla baronična razburjenost.

»Oglejte si te stopnice,« reče Monte-Cristo in odpre s tapeto zakrita vratca, »potem mi pa povejte, kaj mislite o njih.«

»Kako strašne stopnice!« se zasmehje Chateau-Renaud.

»Ne vem, ali je to od vašega vina, ali pa res vidim same strahove,« reče Debray.

Morrel je postal po omembi Valentinine dole čudno žalosten in ni izpregovoril besedice.

»Predstavljajte si Othella, kako stopa v viharji noči po takihle mračnih stopnicah z zloveščim bremenom na ramah, hoteč ga utajiti če že ne Bogu, pa vsaj človeškemu očem,« povzame speč Monte-Cristo.

Danglarsova žena se je malone onesvestila v Villefortovih rokah. Tudi kraljevski prokurator se je moral nasloniti na zid.

»O, Bog, kaj vam pa je, gospa?« vzklikne Debray. »Tako bleedi ste!«

»Kaj ji je?« se oglasi gospa Villefortova. »Nič drugega kakor da nam gospod grof pripoveduje strašne istorije — najbrže da bi vsi od strahu pomrli.«

»Da,« prihrdi Villefort. »Gospod grof, preveč spravljate dami v strah.«

»Kaj vam je?« vpraša baronico tiho Debray.

»O, nič, nič,« odvrne le-ta ne brez napora. »Samo svežega zraka potrebujem.«

»Ali ne bi šli na vrh?« predlaga Debray in ponudi baronici roko, hoteč kreniti proti skrivnim stopnicam.

»Ne, ne!« odmahne hlastno mlada žena. »Rajši ostanem tu.«

»Ali vas je res tako groza, milostljiva?« se obrne k njej Monte-Cristo.

»O, ne,« odkima slabotno baronica. »Le vaše pripovedovanje je tako silno nazorno, da vidi človek vse kar živo pred seboj.«

»Ni mogoče! In vendar je vse skupaj zgolj plod domišljije. Saj bi si ravno tako lahko predstavljali to sobo kot nedolžno izbo

vrle hišne gospodinje in to posteljo s škrlatnimi zastori kot ležišče boginje plodovitosti Lucinel in prav tako bi lahko videli na teh skrivnostnih stopnicah zdravnik, kako stopa liho in počasi, da ne bi zdramil mlade matere iz okrepljenega sna — ali pa babico ali očeta s spečim otrokom v naročju...«

Te grofove besede ne samo niso pomirile baronice, temveč so jo spravile v še večjo grozo; zakrilila je z rokami in se brez zavesti zgrudila v naslanjač.

»Gospa Danglarsovi je slabo,« zajecija Villefort. »Dobro bi bilo, če bi jo spravili v njeno kočijo.«

»O, Bog!« vzklikne Monte-Cristo, »jaz sem pa svojo stekleničico pozabil vtekniti v žep.«

»Jaz imam svojo s seboj,« pravi gospa Villefortova in ponudi Monte-Cristu stekleničico z neko rdečo tekočino, podobno tisti, s katero je grof toli hitro obudil Edvarda v življenje.

»Ah, res?« se začudi Monte-Cristo in vzame stekleničico iz rok gospe Villefortove.

»Da,« zašepeta le-ta, »poskusila sem jo sestaviti po vašem navodilu.«

»In se vam je posrečilo?«

»Mislim, da se mi je.«

Med tem so prenesli baronico v sosedno sobo. Grof kane na njene usnice kapljico rdeče tekočine in gospa Danglarsova se pri priči zave.

»O,« zajeci, »kako strašensent!« Villefort ji trdo stisne roko, hoteč ji dopovedati, da ni sanjala.

Šli so po Danglarsa. Monte-Cristo je bil videti zelo nesrečen; prijel je baronico za roko in jo odpeljal na vrh. Tam zagleda gospoda Danglarsa v družbi obeh Cavalcantijev; pili so kavo in razpravljali o načrtu železniške proge iz Livorna v Firenco.

»Ali sem vas res prestrašil?« vpraša Monte-Cristo.

Križanka štev. 10

1	2	3	4	5					
			6						
7				8				9	
			10	11					
	12		13		14			15	
16					17				
			18						
19						20			

Pomen besed

Vodoravno: 1. rima, 4. svod, 6. evropska prestolnica, 7. moderno vojno orožje, 8. torej (lat.), 10. dejanje, 13. kuhinjska potrebščina, 15. kazalni zaimek, 16. kar je nad nami, 17. židovsko ime, 18. svetopisemski trpin, 19. hude sanje, 20. azijska država.

Navpično: 2. del čevlja, 3. reka na Slovenskem, 4. obloga zidu, 5. žensko ime, 7. velikan, 9. vihar, 11. vprašalni zaimek, 12. del glave, 13. vrsta sočivja, 14. reka na Češkem, 15. rimska obleka.

Rešitev križanke štev. 9

Vodoravno: po vrsti: kal, bo, am, kočvar, sora, arno, o, o, i, k, save, ebri, telefon, ca, er, niz.

»O, ne, gospod grof. Toda sami veste, da so vtisi odvisni od tega, kako smo razpoloženi.«

Villefort se posili k smehu.

»Časih je že najmanjša malenkost dovolj...«

»Vem,« prihrdi Monte-Cristo. »Toda če mi verjameste ali ne, jaz sem trdno prepričan, da se je v tej hiši zgodil zločin.«

»Pazite, kaj govorite,« reče pol za šalo pol za res gospa Villefortova. »Kraljevski prokurator je med nami.«

»Bogme,« vzklikne Monte-Cristo, »ko je že tako, bom pa porabil priložnost in povedal, kar vem.«

»Kar veste?« zajecija Villefort. »Da, in povedal bom pred pričami.«

»O, stvar postaja zanimiva,« se zasmehje Debray. »Če gre res za zločin, se smemo nadejati imenitne prebave.«

»Res gre za zločin,« prihrdi resno grof. »Stopite z menoj, gospoda, stopite, gospod prokurator; če naj ima izpovedba veljavo, jo je treba podati pred pristojno gosposko.«

S temi besedami prime Monte-Cristo z eno roko Villeforta, z drugo pa baronico in zavije proti platani, kjer je bila senca najtemnejša. Drugi gostje krenejo za njimi.

»Vidite,« reče grof, »tule, prav na temle mestu — s temi besedami udari z nogo po tleh — sem dal zemljo prekopati, da zasadam nova drevesa. In ko so delavci kopali, so nenadoma spravili na dan nekaj zabojček, ali bolje, železno okovje takšnega zabojčka, in v njem kosti novorojenega otroka. Ali boste tudi o tem rekli, da je izrodek domišljije?«

Monte-Cristo začuti, kako je baroničina roka odrevenela v njegovi, Villefortova pa vztrepetala.

»Novorojen otrok?« vzklikne Debray. »Hudiča! Stvar postaja resna, se mi zdi.«

»Kako morete reči, da se je zgodil zločin?« zajecija z vidnim naporom Villefort.

»Kaj?« vzklikne grof. »Zakopanje živega otroka na vrhu ni zločin? Kako pa vi takšne reči imenujete, gospod prokurator?«

»A kdo vam pravi, da so ga živega zakopali?«

»Zakaj bi ga pa potem tod pokopali, če naj bi bil mrtev? Saj na tem vrhu nikoli ni bilo pokopališče.«

»Kako kaznujejo pri vas detomorilce?« vpraša navno major Cavalcanti.

»Moj Bog, obglavijo jih vendar!« odgovori Danglars.

»Ah, obglavijo jih!« vzklikne Cavalcanti.

»Drži — kajne, gospod Villefort?« se obrne Monte-Cristo k prokuratorju.

»Da, gospod grof,« prikima Villefort s prstenim obrazom.

Monte-Cristo vidi, da sta osebi, ki jima je bil namenil ta prizor, že čisto na koncu, zato ju ne mara več trpinčiti in vzklikne:

»Gospoda, kavo smo popolnoma pozabili!« In odpelje svoje goste k mizi na travi.

ESKIMO

Romeo Nanook, devetletni Eskimo, ki je prišel s polarno odpravo Metro-Goldwyn-Mayerja v Hollywood, kjer bodo končno dovršili film »Eskimo«, nam pripoveduje:

»Ko sem prišel z odpravo Metro-Goldwyn-Mayerja v Hollywood, še marsičesa nisem razumel ne znal. Vse moje znanje je bilo od sile skromno. Znal sem ubiti kito, pa nekaj malega čitati in pisati angleški. Tu je bil že konec moje učenosti. Oče me je spremljal, ko nas je Mr. Van Dyke vzel s seboj v Hollywood. Morali smo čez veliko lužo, kajti treba je bilo film dovršiti. Van Dyke nam je pripovedoval, da nam Hollywood nemara ne bo ugajal, ker smo vajeni drugačnega življenja. Toda mi smo se mu slepo zaupali.

Od rane mladosti pa do smrti se mora Eskimo boriti za življenje v snegu in ledu in v lovu na divjačino, ki ga redi. Pa je vendar vesel življenja in zadovoljen, čeprav je njegovo življenje drugačno ko naše in vidi svojo srečo drugod kakor mi. O vsem tem nam priča monumentalni film s severa »Eskimo«, ki ga je napravil znameniti režiser Van Dyke.

Prej smo vse leto in vse noči gurali po večnem ledu in na njegovi ladji »Nanuk«, ki jo je stisnil led. Lovili smo kite, severne medvede in vse drugo, kar nam je prišlo v pest. Med tem časom je Van Dyke nevarno zbolel, vendar je filmal dalje. Takrat smo spoznali, da je hraber in dober človek, ki ljubi resnico in poštenost.

Lepega dne nam je sporočil, da bomo morali odriniti v Hollywood. Potovanje je bilo za nas Eskime silno zanimivo, kajti leteli smo z letalom, pluli s parnikom in se vozili z železnico in avtomobili. Same stvari, ki jih nismo še nikoli videli.

Ko smo dospeli v Hollywood, so nas pričeli takoj »kultivirati«. Ves prosti čas se moramo učiti in spet učiti. Prijatelj imam cel kup. Tudi Aleksander in jaz sva si zgradila majhno letalo. Moj tovariš pri igranju je Jackie Cooper. Jean Harlow mi je podarila knjigo o Ali babi in 40 razbojnikih. Zelo prijazna je in dobra. Marija Dressler me dan za dnem vabi na sladoled, ki me vsaj nekoliko spominja moje hladne domovine.

Zivali ljubim nad vse. Pa saj smo vsi Eskimi taki. Mala in jaz greva vsepovsod kjer se da le kaj videti o živalih ali pa živali same.

Psov, ki so tu v Hollywoodu, nikakor ne razumem. Prečudna stvar je pes Jeanette MacDonaldove. Čez vse lice mu visi dlaka, da mu še oči ne vidim. Psiček Jeane Craw-

fordove je še bolj smešen; zdi se mi kakor kosmata krogla.

Rad bi vam še povedal kaj o svojem filmu, kj ga vsi že vnaprej hvajlijo. Od sile se mi dober vidi in kar ponosen sem, da smem sam sodelovati. Ko ga boste videli, boste vsaj vedeli, kakšne navade in šege so pri nas doma. Boste videli, da se hranimo čisto drugače ko vi; pa vse si sami nalovimo in pripravimo.

Čeprav mi tu silno ugaja, ker doživim in vidim vsak čas kaj novega, se vendar brezmejno veselim trenutka, ko bom doma stekel k mami in v naročje. Kajli — četudi sem v Metro-Goldwyn-Mayerjevem filmu glavni junak, sem vendar še pravi pravcati otrok, ki hrepeni samo po tem, da se skrrije materi za krilo. Ko bom prišel spet domov, me bodo poslušali stari in mladi dan in noč, loliko novega in čudnega jim bom imel povedati.

Stanlio in Olio v zasebnem življenju

V zasebnem življenju sta ta dva priljubljena ameriška komika prav tako različna kakor v filmu. Hardy Oliver je 120 kil težak, veseljak je, zmerom jo popiha tja, kjer je veselo in zabavno. Silno rad je in pije na debelo, a tudi golf ga zanima. Laurel Stan je samosvoj, mnogo čita in se uči, skratka ves svoj prosti čas presedi za znanstvenimi ali zabavnimi knjigami. Za spremembo si časih privoščijo »počitek«. Lovi ribe na trnek in goji cvetlice.

Tej dvojici ni zvočni film prekrizal računov. Vse sta si tako uredila, da prav malo govorita, pa še to tako podkrepita s kretnjami, da ju lahko vsak človek na svetu razume. Pri njima zvok samo podčrtava efekt, sicer je pa to itak namen zvočnega filma.

Kje je otrok Madeleine F.?

Paramountov najnovejši film z Dorotheo Wieckovo

Po krivici očitajo temu filmu, da je verna slika ugrabljenja Lindberghovega otroka. Toda film je posnet po pripovedovanju Ruperta Hughesa in nam kaže strašno propadlost ameriških ganstrov, ki so si poiskali novih poti do lahkega zaslužka, odkar ni-

majo več cvetoče obrti tihotapstva alkohola. Mi Evropci še razumeti ne verjeti ne moremo kako pogosto kradajo ganstri v Ameriki otroke, da dobe od staršev mastne odkupnine. Roparji pazijo na svoje »varovance« bolj vestno kakor matere na svoje otroke. »Varovanci« so za njih težki dolarji!

Glavna junakinja v tem filmu je Nemka Dorothea Wieck, ki je na platnu zares prepričevalno in naravno podala sliko resnične matere, vso njeno ljubezen do otroka, vso skrb in ves njen obup.

Vsebina filma: Slavna filmska zvezda Madeleine Fehn filma v bližini Hollywooda, toda vrača se sleherni večer na svoj dom v Beverly-Hills, da vidi svojega ljubljenega otročička Petricka. Ko se je nekega jutra odpravljala na delo,

je z grozo opazila, da je Petrickova postelja prazna in ga ni nikjer. Takoj je vedela, da morajo imeti ganstri svoje prste vmes. Vsa obupana je skušala na sto načinov zvedeti, kdo ji je ugrabil otroka, toda policije se ni upala obvestiti, ker bi sicer utegnili postati stvar za Petricka usodna.

Roparji, ki sproti zvedo vse najnovejše vesti po radiu, so fantička odvedli v neko zapuščeno kolibo. Pisali so gospe Fehn, naj jim prinese na določeno mesto visoko odkupnino. Komaj je obupana mati prejela to obvestilo, je tekala kakor brez uma od prijatelja do prijatelja in zbrala toliko denarja, kakor so ga roparji zahtevali. Madeleine Fehn se je odpravila sama v neko zapuščeno ozko dolinico, ki so jo roparji došli. Toda neki motociklist, ki se je slučajno peljal tam mimo, je roparje prepodil.

Prav blizu samotne kolibe, kjer je bil Petrick zaprt, je prebival pošten farmar z ženo in otroci. Preprosti ženi se je čudno videlo, da se novi sosedje tako skrivnostno in plašno vedejo. Ko je pa zvedela iz časnikov in slišala v radiu o ugrabitvi malega Petricka, sina slavne filmske igralkke, se ji je zdelo, da je našla ključ do tajnosti samotne kolibe. Posrečilo se ji je vdreti v hišo, pograbila je otroka in se v diru odpeljala z avtomobilom prav tedaj, ko so ganstri opazili, kaj se je zgodilo. Sicer so se takoj zapodili za neznanke, toda ona je srečno utekla.

Petrick je bil spet v naročju svoje ljubeče mame. Policija je ujela roparje in sodišče jih je obsodilo na dosmrtno ječo. Gospa Fehn je hrabri rešiteljici, ubogi farmarki, vsa hvaležna odštela zasluženo nagrado.

Filmske novice

V Hollywoodu bodo svečano proslavili petindvajsetletnico prvega ameriškega filma. Film je imel naslov »Moč sultana«. Glavni vlogi sta igrala Adama Stella in Hobart Bosworth, ki ju današnji dan živ krst več ne pozna. Neki ameriški list poroča, da sta pionirja ameriškega filma popolnoma obubožana in ju tare glad.

Greta Garbo si je kupila dvanajst krav. Mislili so že, da si bo »božanska« uredila rejo goveje živine, toda njena sobarica je predbilebetala, da se velika umetnica kopa v sveže pomolzenem, še toplim kravjem mleku. To bi kazalo, da se Greti začenjajo poznati leta?

Nemški filmski igralci, operaterji in ostalo strokovno osebje, ki po predpisih najnovejših nemških zakonskih odredb o poreklu ne smejo biti več zaposleni v nemških podjetjih, so se v gručah preselili na Angleško in znatno okrepili angleško filmsko industrijo.

V Parizu se je poročila še izza nemega filma znana hollywoodska zvezda Laura la Plante z lastnikom angleške filmske družbe »Warner«, Irvingom Asherjem. — Svojo poslednjo vlogo je igrala umetnica za njegovo produkcijo v filmu »Revna ko cerkvena miš«. Skupno delo je tako tesno navezalo drugega na drugega, da sta videla samo eno pot: vse življeje drug ob drugem. Zaročenca sta se pripeljala iz Londona v Pariz v letalu, njuna priča, bivši newyorški župan Jimmy Walker pa čez veliko lužo iz New-Yorka.

Greta ostane

Več tujih in naših časnikov je natisnilo vest, da se misli Greta Garbo po dovršenem filmu »Kraljica Kristina« posloviti od Amerike in preseliti

v svojo domovino ter osnovati na Švedskem svojo lastno filmsko podjetje. Jugoslovansko zastopstvo Metro-Goldwyn-Mayerja je prosilo centralo v New Yorku za pojasnila. Centrala je odgovorila:

Vesti o vrnitvi Grete Garbo v Evropo so popolnoma netočne. Greta Garbo je še zmerom vezana s pogodbo na Metro-Goldwyn-Mayerja in se pravkar pripravlja na filmanje najnovejšega dela »The Painted Veil«, ki bo posneto po noveli znanega angleškega pisatelja Somersetu Maughama.

Pri tej priliki omenimo, da to ni prva vest o Gretini »utrujenosti« in o njeni vrnitvi v Evropo. V poslednjih letih se je že mnogo bralo in pisalo o Greti Garbo, toda doslej se je še zmerom izkazalo za izmišljeno.

Meščanska kuhinja

BRESKVE, NAJOKUSNEJŠE SADJE

Breskve jemo po navadi kar sirove; saj so pa tudi sirove najokusnejše. Breskve lahko tudi s pridom pridamo jedem, ali jih pa konzerviramo za zimo.

Vložene breskve

Sadje mora biti zrelo, toda ne mehko. Nezrele in napol zrele breskve nimajo dovolj okusa. Na splošno ni treba breskev, ki jih vlagamo, lupiti, vendar ne smejo biti vmes take, ki imajo grenko kožo, kajti te skvarijo okus še drugim. Če dobimo torej take breskve, ki imajo grenko kožo, jih moramo na vsak način olupiti.

Breskve, ki so zdaj na trgu, pač še niso vse zrele in ker take tudi še nimajo polnega okusa, jih bomo rajši kupili šele čez kak teden. Zdaj se tudi koščice še ne dajo lepo izluščiti.

Breskve dobro umijemo in jih posušimo. Z nožem, ki ne rjavi, jih prerežemo na pol, ter previdno izluščimo koščico, da ne ranimo meče. Razpolovljene breskve vlagamo poveznjene v steklenice. Nanje vlijemo v litru vode raztopljenih 40 do 60 dek sladkorja (čim sladkejši sad, tem manj sladkorja). Steklenice dobro prerežemo in jih damo 25 minut v soparo.

Mezga iz breskev

Kilo zdravih breskev operemo in jih dobro osušimo, izluščimo koščice ter iztisnemo sadje skozi gosto sito. Sadno kašo kratko prekuhamo z 20 dekami sladkorja in jo vlijemo v steklenice, ki jih prevežemo in damo za 15 minut v soparo. Mezga je treba za vsako ceno sterilizirati v sopari, ker se sicer kvari.

Pogača z breskvami

Potrebujemo: 12 dek sirovega masla, 4 rumenjake, 12 dek mandljev, 12 dek sladkorja, 12 dek čokolade, 12 dek drobtinice in nekaj breskev.

Pripravimo: Sirovo maslo spenimo s sladkorjem in rumenjaki. Nastrgano čokolado, stolčene mandlje in drobtinice vmešamo v spenjeno maslo, na to pa primešamo rahlo še prav trd sneg iz 4 beljakov. Breskve narežemo v majhne rezine in jih vmešamo v testo. Vso zmes denemo v omaščeno in pomokano pekačo ter pečemo v zmerno vroči pečnici. Pečeno pogačo potresemo z vanilijevim sladkorjem.

TUTTI - FRUTTI

Razno sadje, konzervirano na italijanski način

Za vsako kilo sadja potrebujemo kilo sladkorja.

Na sladkor nalijemo skodelico belega vina in skodelico vode ter dobro prekuhamo. Pene je treba odstraniti. V tem kuhanem sladkorju prekuhamo zaželeno sadje (hruške, breskve, marelice itd.), ki smo ga olupili in

Solčne pege

in druge nečistosti na obrazu prizadevajo ženskam velike skrbi. Če se jih žele v najkrajšem času iznebiti in dobiti krasno, čisto in belo polt, naj uporabljajo originalno Holandsko mlečno kremo. Uspeh se opazi že po prvem dnevu. 1 lonček z navodilom stane Din 15.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

razpolovili. Seveda je treba vsako vrsto sadja posebej kuhati. Ko se omehčano sadje ohladi, ga okusno vložimo v steklenice. Sladkorni sok kuhamo dokler se primerno ne zgosti, ko ga pa odstavimo, vlijemo vanj še nekoliko ruma. Ta sok vlijemo na vloženo sadje. Ohlajene steklenice prevežemo in jih hranimo v hladnem, zračnem in suhem prostoru.

Sedaj poleti

mora vsaka dama preprečiti prehudo znojenje in neprijetni duh. Pri tem ji odlično pomaga sredstvo Oronit-vodica. 1 steklenica z navodilom Din 30.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Limonov sok v zalogi

Limonov sok iztisnemo iz limon ter ga precedimo v dobro očiščene steklenice. Steklenice dobro zamašimo, in prevežemo zatiče z vrvo. Sok steriliziramo kakih dvajset minut v sopari.

Okusna večerja za otroke v vročih dneh

Svež sir iztisnemo skozi sito ter ga dobro zvrkljamo z mlekom. Sladkorja pridenemo po okusu. V skledo damo robidnice, maline, jagode, črnice (borovnice) ali brusnice, nanje pa nalijemo s sirom zmešano mleko. Zmes postavimo nekaj časa na hladno, da se sadne jagode napijejo mleka.

Ali pa: Na drobne kocke zrezane žemlje oprazimo v olju, nanje vsujemo sadje, povrh pa nalijemo s sirom zvrkljano mleko. Ta jed je izdatna in redilna.

Barvanje las

ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Riž z jagodnim sadjem

Riž skuhamo in vmešamo vanj nekoliko masla in sladkorja. Tudi en rumenjak ali dva lahko zvrkljamo, vendar ni potrebno. V ohlajen krožnik izsujemo riž, nanj pa naložimo sveže maline, robidnice, borovnice ali kakršenkoli kompot. Ohlajeno jed serviramo s sladko spenjeno smetano.

Diške, cenj. dame!

na licu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venerat eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči »Venerat eliksir, ne bo Vam žal.

Dobi se ali po pošti pošlje:

1 stekl. za Din 10.— (predplačilo), na povzetje 18.—, dve Din 28.—, tri Din 38.—.

COTIČ RUDOLF, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

HUMOR

Letalski humor

Eden izmed prvih angleških letalcev je bil mornariški častnik Blatherwick. Nekega dne pride k njemu na letališče neki bogat Američan, ki bi se rad naučil pilotiranja. Po njegovem nemalo oholem nastopu sodeč bi se moral Anglež čutiti počaščenega, da sme takšno osebo učiti letanja.

»Ime mi je Rickenbacker,« se predstavi. »Gotovo ste to ime že slišali.« »Še nikoli,« odgovori po resnici Anglež.

»Čudno,« zmaje Yankee z glavo. »Torej tudi ne veste, da je moj oče odkril Skalnat gorovje?«

»Ne vem,« odkima letalec.

Čez nekaj časa se tudi on predstavi.

»Meni je pa ime Blatherwick. Ali poznate to ime?«

»Ne.«

»Ali niste mar še ničesar slišali o Mrtvem morju?«

»Pač!«

»Nu, moj oče ga je ubil!«

Strašilo

Slikarka kmetu: »Ali se smem postaviti v njivo?«

»Zakaj ne! Saj so vrabci postali tako predrzni, da se strašila že nič več ne boje!«

Svarilo

V mehiških kavarnah vise nad klavirji tablice z besedami:

»Prosimo, ne streljajte na pianista — saj se trudi po najboljših močeh.«

V kavarni

Gost: »Že petkrat sem naročil pivo, pa ga še zmeraj nimam.«

Natakar: »Jaz nisem nič slišal — sicer ste pa samo trikrat klicali in ne petkrat!«

Po vrnitvi iz letovišča

»Nu, Ana, ali ste ves čas lepo skrbeli za živali?«

»Sem, gospa, samo enkrat sem pozabila mačko nakrmiti.«

»Pa vendar ni živali škodovalo?«

»O, ne, gospa — saj je požrla papigo in oba kanarčka!«

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzam« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.

Že dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo. Franc Maček, čevljarna, Dol. Logatec.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzam«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10.— (predplačilo). Na povzetje Din 18.—, dva 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Deset zapovedi

za naročnike »Družinskega tednika«

1. zapoved

Plačajte naročnino redno in vselej naprej!

2. zapoved

Če nimate denarja in ne morete lista plačati, ga takoj vrnite!

3. zapoved

Ne izposojajte »Družinskega tednika«, posebno ne takšnim osebam, ki si ga lahko same kupijo. S tem škodite nam, ker bi sicer lahko dvignili naklado lista za več tisoč, obenem pa tudi sebi, ker ne moremo »Družinskemu tedniku« povečati obseg.

4. zapoved

Če ste z listom zadovoljni, povejte to vsem, če niste, pa povejte samo nam!

5. zapoved

Če se obrnete na nas s kakšnim vprašanjem, ne pozabite priložiti znamke za 1:50 Din!

6. zapoved

Kadar nam pišete, pazite, da pravilno frankirate, ker premalo frankiranih pisem in dopisnic ne sprejmemo.

7. zapoved

Če se poročite, če odpotujete ali če se preselite, Vas prosimo, da nam sporočite svoj naslov, obenem pa tudi naslov, na katerega ste doslej prejeli list. Enako storite, če odide Vaš sorodnik ali znanec, ki je na list naročen, k vojakom. Drugače imamo mi in Vi nepotrebne stroške.

8. zapoved

Ako naročnik umre, vrnite nanj prihajajoči list, če se sami ne mislite nanj naročiti.

9. zapoved

Če prejmete list z napačnim naslovom, odstrizite na vrhu »Družinskega tednika« nalepljeni napačni naslov, ga prilepite na kos čistega papirja in ga prečrtajte. Spodaj pa napišite svoj pravi naslov. Ako nič drugega ne napišete, nam smete poslati tak popravek v odprtem pismu kot tiskovino z znamko za 25 par.

10. zapoved

Priporočajte »Družinski tednik« vsem svojim prijateljem, znancem in sorodnikom doma in v tujini! Priznati morate, da je tega priporočila vreden.

Lepe dekliške prsi

dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem Eau-de-Lahore. — 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

POZOR!

Obiščite fotografski atelje

LIRIJA

GOSPODSTVA CESTA 4

Takojšnja izvršitev slik tudi za legitimačije